

Govern de les Illes Balears

Conselleria d'Hisenda i Pressuposts
Junta Consultiva
de Contractació Administrativa

Exp. Junta Consultiva: RES 22/2014

Resolució del recurs especial en matèria de contractació

Exp. d'origen: contracte de serveis de representació de l'EPRTVIB i les seves societats filials davant l'AEAT i la via econòmica administrativa (inclòs TEAC) a l'efecte d'obtenir la devolució de l'IVA com a conseqüència de la comprovació fiscal dels exercicis 2012 i 2013 per Ràdio de les Illes Balears, SA, i l'EPRTVIB, així com dels exercicis 2013 i 2014 respecte a Televisió de les Illes Balears, SA

EP 08/13

Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears

Recurrent: J&A Garrigues, SLP

Acord de la Comissió Permanent de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de 28 d'octubre de 2014 pel qual es declara la inadmissió del recurs especial en matèria de contractació interposat per J&A Garrigues, SLP, contra la Resolució del director general de l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears per la qual s'adjudica el contracte de serveis de representació de l'EPRTVIB i les seves societats filials davant l'AEAT i la via econòmica administrativa (inclòs TEAC) a l'efecte d'obtenir la devolució de l'IVA com a conseqüència de la comprovació fiscal dels exercicis 2012 i 2013 per Ràdio de les Illes Balears, SA i l'EPRTVIB, així com dels exercicis 2013 i 2014 respecte a Televisió de les Illes Balears, SA

Fets

1. L'11 de novembre de 2013, el director general de l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears (en endavant, l'Ens o l'EPRTVIB) va ordenar l'inici de l'expedient per a la contractació del servei de representació de l'EPRTVIB i les seves societats filials davant l'AEAT i la via econòmica administrativa (inclòs TEAC) a l'efecte d'obtenir la devolució de l'IVA com a conseqüència de la comprovació fiscal dels exercicis 2012 i 2013 per Ràdio de les Illes Balears, SA, i l'EPRTVIB, així com dels exercicis 2013 i 2014 respecte a Televisió de les Illes Balears, SA, per procediment obert.
2. El 6 de juny de 2014, el director general de l'EPRTVIB va dictar la Resolució per la qual s'adjudica el contracte a Landwell-PricewaterhouseCoopers Tax & Legal Services, SL. Aquesta Resolució es va notificar a J&A Garrigues, SLP, el mateix dia, amb la indicació que en contra hi podia interposar potestativament el recurs

especial en matèria de contractació que preveu l'article 66 de la Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, o directament un recurs contenciós administratiu.

3. El 7 de juliol de 2014, la representant de l'empresa J&A Garrigues, SLP, va interposar davant la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de les Illes Balears un recurs especial en matèria de contractació contra l'adjudicació del contracte.

Fonaments de dret

1. L'acte objecte de recurs és la Resolució per la qual s'adjudica un contracte de serveis no subjecte a regulació harmonitzada, tramitat per l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears.

La Ponència tècnica per a l'estudi de l'àmbit d'aplicació subjectiva de la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic, constituïda en el si de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, va considerar en l'Informe de 18 de desembre de 2008 que, en vista del marc normatiu vigent en aquell moment, l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears tenia caràcter d'administració pública a efectes d'aquesta Llei.

No obstant això, la modificació que amb posterioritat ha sofert tant la normativa autonòmica sobre el sector públic instrumental com la normativa reguladora de l'Ens aconsellen analitzar de nou aquesta qüestió.

2. La Llei 7/1985, de 22 de maig, de creació de la Companyia de Ràdio i Televisió de les Illes Balears la va configurar com una entitat de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat per al compliment de les seves finalitats, subjecta, en les seves relacions jurídiques externes, adquisicions patrimonials i contractació, amb caràcter general al dret privat. D'acord amb l'article 1 de la Llei, li corresponia la regulació i la gestió dels serveis de radiodifusió i televisió, competència de la Comunitat Autònoma. Els articles 13 i 14 d'aquesta norma feien referència, respectivament, a la gestió pública i a la gestió mercantil d'aquest ens.

Posteriorment, amb la finalitat d'implantar una administració institucional pròpia de les Illes Balears, es va aprovar la Llei 3/1989, de 29 de març, d'entitats autònomes i empreses públiques i vinculades de la Comunitat Autònoma de les

Illes Balears, que va establir definitivament una regulació de caràcter general dels diversos ens instrumentals de la comunitat autònoma.

La Llei 30/2007 va transposar a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 2004/18/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 31 de març de 2004, sobre coordinació dels procediments d'adjudicació dels contractes públics d'obres, de subministrament i de serveis. L'exposició de motius de la Llei assenyalava que una de les novetats que introduïa era la delimitació del seu àmbit d'aplicació a fi d'ajustar-lo al de les directives comunitàries i de no deixar entitats del sector públic exemptes de regulació. En aquest sentit, l'article 3 preveia tres categories distintes d'ens i, en conseqüència, tres nivells de subjecció a les normes reguladores de la contractació administrativa. Aquestes categories, que es mantenen en la normativa actual, són:

- Administracions públiques.
- Ens del sector públic que, sense tenir el caràcter d'administració pública, estan subjectes a la Directiva 2004/18/CE (poders adjudicadors no Administració pública).
- Ens del sector públic que no són administració pública ni estan sotmesos a la Directiva.

El Ple de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, en la sessió d'11 de desembre de 2007, va acordar la creació d'una ponència tècnica per a l'estudi i la determinació de l'àmbit subjectiu de la Llei 30/2007, per aclarir-ne l'àmbit d'aplicació subjectiva i fer una primera aproximació a la determinació de quins subjectes, entitats, organismes i personificacions del sector públic autòmic havien d'aplicar aquesta nova Llei, com també l'abast de la seva subjecció a les previsions que aquesta contenia. Quant a l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears, la Ponència tècnica, tenint en compte el marc normatiu aleshores vigent, va concloure que tenia caràcter d'administració pública.

Com ja hem dit, amb posterioritat a l'aprovació de l'Informe de la Ponència tècnica s'ha modificat tant el marc normatiu que regula el sector públic instrumental autòmic, com el que regula l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears. Així, la Llei 7/2010, de 21 de juliol, del sector públic instrumental de la comunitat autònoma de les Illes Balears va derogar la Llei 3/1989, i la Llei 15/2010, de 22 de desembre, de l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears va derogar la Llei 7/1985.

La Llei 7/2010 regula el règim general d'organització i funcionament del sector públic instrumental de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, i preveu l'existència de diverses tipologies d'entitats, entre les quals hi ha els organismes públics, que es classifiquen en organismes autònoms i entitats públiques empresarials, els quals s'esmenten en l'article 2 i es regulen, respectivament, en els articles 28 a 46.

D'acord amb l'article 38, els organismes autònoms són organismes públics als quals s'encarrega, en execució de programes específics de l'activitat d'una conselleria, la realització d'activitats administratives, de foment, de prestació o de gestió de serveis públics, i es regeixen pel dret administratiu.

L'article 42 defineix les entitats públiques empresarials com a organismes públics als quals s'encarrega la realització d'activitats de prestació, gestió de serveis o producció de béns d'interès públic susceptibles de contraprestació, i disposa que es regeixen pel dret públic en la formació de la voluntat dels seus òrgans, en l'exercici de les potestats administratives que tenen atribuïdes i en allò que prevegi aquesta llei, una altra norma amb rang de llei o els estatuts de l'entitat. En la resta d'aspectes, es regeixen pel dret privat.

La Llei 15/2010 té per objecte regular la prestació del servei públic de ràdio i televisió de la comunitat autònoma de les Illes Balears, la gestió del qual s'atribueix a l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears. A diferència de la Llei 7/1985, la nova Llei no encomana a l'Ens la regulació dels serveis de radiodifusió i televisió sinó únicament la gestió.

D'acord amb l'article 6, l'Ens és una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat d'obrar, que s'adscriu a l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per mitjà de la conselleria competent en matèria de comunicació audiovisual, i que té autonomia de gestió i actua amb independència funcional respecte del Govern i de l'Administració. Cal assenyalar que aquesta llei no identifica l'Ens com a cap de les personificacions jurídiques que recull la Llei 7/2010.

El règim jurídic de l'Ens es regula en l'article 9, que estableix que la seva activitat s'ajusta a les normes de dret privat, llevat dels casos en què la llei determini l'aplicació del dret públic. Quant al règim de contractació de l'Ens, l'article 11 disposa que s'ajusta al dret privat, llevat dels casos en què s'hagi de regir per la legislació sobre contractació administrativa. Aquesta redacció, diferent a la que preveu la Llei 7/2010 en l'article 24 —que fa una remissió general a la legislació

de contractes del sector públic—, juntament amb les manifestacions que conté l'exposició de motius de la Llei 15/2010 —que es refereix a l'aplicació del dret privat com a marc regulador general, que “facilita l'actuació gestora en un escenari en què el servei públic entra en concurrència amb els operadors privats de ràdio i televisió, la qual cosa exigeix que la gestió del servei sigui àgil i eficaç”— posen de manifest que la forma com s'ha configurat l'Ens l'allunya del règim de les entitats que es subjecten de forma més intensa a la normativa en matèria de contractació.

Doncs bé, atès que la Llei 15/2010 no va indicar quin tipus d'organisme era l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears, la Direcció de l'Advocacia de la Comunitat Autònoma va emetre un informe el 3 de juliol de 2013, a petició de la Conselleria de Presidència, sobre la naturalesa jurídica de l'Ens, en què va concloure que l'Ens és un organisme públic que ha de ser assimilat materialment a les entitats públiques empresarials i que, en conseqüència, en matèria de contractació, ha de ser considerat com a poder adjudicador no administració pública.

En aquest sentit, en l'informe s'indica que la Llei 15/2010 confereix a l'Ens un règim jurídic *sui generis* que impedeix encaixar-lo de forma nítida, i sense matisos, en alguna de les categories establertes en la Llei 7/2010, i que participa amb més o menys intensitat, segons els casos, dels trets diferencials de les entitats públiques empresarials.

L'informe destaca com a trets caracteritzadors de l'Ens, entre d'altres, els següents:

- Com a organització matriu, realitza una gestió mediata dels serveis de ràdio i televisió, els quals són gestionats directament per societats filials de caràcter mercantil. Aquestes orienten la seva actuació, entre d'altres aspectes, cap a la comercialització i venda dels productes i la participació en el mercat de la publicitat.
- Els serveis que presta no són susceptibles generalment de contraprestació, atès que els radiooients i els televidents no satisfan un preu per rebre les emissions corresponents. Això no obstant, altres serveis i, en menor mesura, la producció de continguts audiovisuals, poden ser objecte de comercialització, preferentment per mitjà de les societats filials i, per tant, poden generar ingressos (si bé aquests tenen, en qualsevol cas, caràcter residual en el conjunt del finançament de l'ens). Els serveis que l'ens presti a les societats filials es poden remunerar amb criteris de mercat.

Pel que fa a la naturalesa de l'Ens des del punt de vista de la tipologia dels ens que integren el sector públic instrumental, es manifesta el següent:

en l'exposició de motius de la Llei de creació de l'ens que ens ocupa, no només no hi ha una voluntat clara d'excloure l'aplicació de la Llei 7/2010, sinó que apareixen elements que pressuposen la inserció de l'EPRTVIB en el sector públic i la seva configuració com organisme de gestió predominantment econòmica, certament allunyat dels trets definidors dels organismes autònoms.

Així, en l'exposició de motius de la Llei 15/2010 es pot llegir:

«El contingut de la Llei és, doncs, essencialment organitzatiu, però amb el benentès que aquest disseny organitzatiu ha d'assumir, i donar-hi resposta, les exigències que presenten l'articulació i el funcionament d'un servei públic que compleixi els principis esmentats, però que també actua en el mercat audiovisual...».

«... L'aplicació d'un règim jurídic i de contractació de l'ens i de les seves societats filials que, malgrat el seu comportament públic de fons, utilitza el dret privat com a marc regulador general. L'aplicació del dret privat facilita l'actuació gestora en un escenari en què el servei públic entra en concurrència amb els operadors privats de ràdio i televisió, la qual cosa exigeix que la gestió del servei sigui àgil i eficaç...».

«El títol IV de la Llei regula els aspectes financers i de personal de l'Ens Públic de Radiotelevisió. En aquest sentit, determina l'aplicació a l'ens de la legislació pressupostària i de finances públiques en relació amb les entitats de dret públic i amb les societats que integren el sector públic...».

Ens hem d'interrogar sense més dilació sobre quina és la naturalesa de l'EPRTVIB des del punt de vista de la tipologia d'ens integrants del denominat sector públic instrumental. Doncs bé, a la llum dels articles 28, 38 i 42 de la Llei 7/2010, cal concloure que l'EPRTVIB:

— Mostra clarament les notes definitòries dels organismes públics: creació per acte del poder públic, relació de dependència amb una administració pública i activitat executiva o de gestió que justifiquen una organització i funcionament en règim de descentralització funcional.

— No presenta de manera rellevant els trets característics dels organismes autònoms, atès que l'activitat de l'ens, si bé suposa la gestió d'un servei públic, no se sotmet en general al dret administratiu, el seu personal té caràcter laboral i no té encomanada l'execució de programes específics d'una Conselleria.

— Participa de manera significativa de les característiques predicables de les entitats públiques empresarials en la mesura en que realitza principalment activitats de gestió d'un servei públic, el seu personal està subjecte majoritàriament al dret laboral i les seves actuacions se sotmeten en general al dret privat. A més, com a entitat matriu de diverses entitats filials, està sotmesa al règim pressupostari típic de les entitats públiques empresarials.

Aquest darrer aspecte s'ha de connectar amb les característiques essencials indicades *ut supra*, les quals permeten afirmar que l'EPRTVIB és un organisme públic gestor de serveis, que ajusta la seva activitat fonamentalment al dret privat i que actua en bona mesura, sense perseguir una finalitat de caràcter industrial o mercantil, amb criteris empresarials. Tot i que no hi ha un pronunciament formal i exprés del legislador sobre la qualificació de l'EPRTVIB com a entitat pública empresarial de l'article 42 de la Llei del sector públic instrumental, cal entendre, per tant, que n'és possible l'assimilació material a partir de les determinacions fonamentals de la Llei 15/2010.

En efecte, aquestes determinacions, com ja s'ha exposat, permeten inserir l'ens que ens ocupa en la categoria de les entitats públiques empresarials en la mesura en que el perfil de l'EPRTVIB s'aproxima al previst en l'article 53.1 de la LOFAGE, com també al d'altres ens gestors de serveis de radiotelevisió en diverses comunitats autònomes que també han estat considerats entitats públiques empresarials. El criteri també el comparteix la Sindicatura de Comptes de les Illes Balears en els Informes sobre els comptes de la Comunitat Autònoma corresponents als anys 2009 i 2010.

Naturalment, aquesta assimilació substancial produeix efectes més o menys plens en els àmbits d'actuació de que es tracti (règim pressupostari, contractació, patrimoni, personal, etc), i això sense impedir que el règim propi de la Llei de creació de l'EPRTVIB pugui prevaldre, en casos determinats, per constituir *lex specialis* front al règim comú.

En definitiva, l'EPRTVIB és un organisme integrant del sector públic instrumental de la Comunitat Autònoma, assimilable substancialment a les entitats públiques empresarials i regit fonamentalment per la seva llei de creació.

[...]

Fent-nos ressò dels dubtes suscitats pel Departament Jurídic de la Conselleria de Presidència, cal plantejar seguidament si l'assimilació de l'organisme que ens ocupa a la figura d'entitat pública empresarial és factible encara que aquest no percep directament cap contraprestació dels usuaris dels serveis de ràdio i televisió. Recordem que, respecte als organismes regulats a l'article 42.1 de la Llei 7/2010 es disposa el següent: «Les entitats públiques empresarials són organismes públics als quals

s'encomana la realització d'activitats de prestació, gestió de serveis o producció de béns d'interès públic susceptibles de contraprestació».

Si, com sembla ser *communis opinio*, s'interpreta la definició exposada — coincident amb la de l'article 53.1 de la LOFAGE— en el sentit que l'expressió «susceptibles de contraprestació» està referida tant a prestacions, com a serveis o a béns d'interès públic, l'interrogant cobra tot el seu sentit.

Doncs bé, s'admet (per exemple, vegeu l'Informe 3/2008, de 28 de maig, de la Junta Consultiva de Contractació de la Generalitat de Catalunya) que aquesta nota de la contraprestació no s'hagi d'exigir necessàriament respecte a totes les entitats públiques empresarials, o que es pugui donar amb caràcter mínim o residual, donant així prioritat a l'exigència que l'activitat de prestació, la gestió de serveis o la producció de béns tenguin naturalesa empresarial, encara que la finalitat no sigui industrial o mercantil. De fet, una interpretació maximalista podria conduir a equiparar l'exigència de contraprestació a una finalitat industrial o mercantil, opció que en bona lògica no sembla ser la volguda pel legislador.

En el cas que ens ocupa és cert que els destinataris dels serveis de radiodifusió i televisió no satisfan cap contraprestació, però també ho és que l'EPRTVIB pot obtenir ingressos per la prestació d'alguns serveis i per la producció i/o edició de continguts audiovisuals (si bé, no es pot desconèixer que ordinàriament això es produeix a través de societats filials). Recordem que, d'acord amb l'article 2.2 de la Llei reguladora de l'EPRTVIB, la funció de servei públic es duu a terme, entre d'altres coses, mitjançant la producció i edició de continguts audiovisuals i l'oferta de serveis connexos o interactius vinculats a les finalitats d'aquest servei; que, segons preveu l'article 3 del mateix text legal, l'organisme que ens ocupa pot desenvolupar totes les activitats necessàries per exercir la seva funció de servei públic; i que, com a ens instrumental (art. 10 de la Llei 7/2010), l'EPRTVIB pot obtenir ingressos per la comercialització dels béns que produeix i/o edita.

Per altra banda, cal afegir que, segons l'article 11.2 de la Llei 15/2010, «Els serveis que presti l'Ens... a les societats filials gestores del servei públic de ràdio i televisió... es remuneraran amb criteris de mercat...». Es posa en relleu així la possible existència de serveis amb contingut econòmic susceptibles de reportar ingressos.

Ens trobam, per tant, amb un organisme públic que actua amb criteris d'empresa però que no compleix plenament amb una de les notes característiques de les entitats públiques empresarials, l'exigència de contraprestació als usuaris o consumidors dels serveis abans esmentats. Així i tot, aquesta Advocacia entén que, ponderant el pes de les diverses

notes característiques de l'EPRTVIB, aquest ha de ser assimilat materialment a les entitats públiques empresarials regulades en la Llei 7/2010, tal com s'ha argumentat en l'apartat anterior, encara que no es doni plenament en aquest cas el requisit de la gestió de serveis susceptibles de contraprestació.

L'Informe de l'Advocacia també es pronuncia sobre la subjecció de l'EPRTVIB a la legislació de contractes del sector públic i conclou que l'EPRTVIB ha de ser considerat poder adjudicador en els termes de l'article 3.3 *b* del Text refós de la Llei de contractes del sector públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre (en endavant, TRLCSP), és a dir, poder adjudicador no administració pública.

S'ha de dir que el darrer paràgraf de la lletra *e* de l'apartat 2 de l'article 3 d'aquesta norma, després d'identificar els ens, els organismes i les entitats que tenen la consideració d'administració pública a efectes d'aquesta Llei, afirma que:

No obstant això, no tenen la consideració d'administracions públiques les entitats públiques empresarials estatals i els organismes assimilats que depenen de les comunitats autònomes i entitats locals.

Finalment, és necessari destacar les conclusions segona i tercera de l'informe:

SEGONA.- L'EPRTVIB, per imperatiu dels articles 28 i 42 de la Llei 7/2010, és un organisme públic que ha de ser assimilat materialment a les entitats públiques empresarials, sense perjudici del règim específic que estableix la seva Llei reguladora en determinats àmbits. No s'oposa a aquesta conclusió el fet que, en l'activitat gestora d'aquest ens, no es doni plenament el requisit de la contraprestació pels serveis de radiodifusió i televisió.

TERCERA.- L'afirmació anterior condueix a entendre que, en matèria de contractació, l'EPRTVIB ha de ser considerat com a poder adjudicador (no administració pública).

En conclusió, tenint en compte la normativa actualment vigent i les consideracions de l'Informe de l'Advocacia, s'ha de considerar que l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears té caràcter de poder adjudicador no administració pública.

3. La Junta Consultiva de Contractació Administrativa de les Illes Balears va analitzar quin és el sistema de recursos en matèria de contractació en l'Informe

13/2008, de 30 de juliol de 2009, “Sistema de recursos en matèria de contractació: interpretació de l'article 37 de la Llei de contractes del sector públic i de l'article 66 de la Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears”, i en la Circular interpretativa 1/2009, de 30 de juliol, sobre el sistema de recursos i reclamacions contra els actes d'adjudicació dels contractes dels ens del sector públic.

Pel que fa al règim de recursos contra els actes no inclosos en l'àmbit d'aplicació del recurs especial definit en l'article 40 del TRLCSP, dictats pels ens que no tenen la consideració d'Administració pública a efectes d'aquesta norma, com és el cas de l'adjudicació del contracte objecte d'aquest recurs, s'ha de dir que aquests ens no es regeixen per la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, quant a la impugnació dels seus actes en matèria de contractació, atès que no són actes administratius en cap cas, i, per tant, no poden ser objecte dels recursos i de les reclamacions que aquesta Llei regula.

Així doncs, en el cas dels ens que no tenen la consideració d'Administració pública als efectes del TRLCSP, per determinar el règim d'impugnació dels actes no inclosos en l'àmbit d'aplicació del recurs especial definit en l'article 40 del Text refós, s'ha d'acudir al sistema general que resulta de la normativa reguladora de la contractació d'aquests ens.

Els contractes subscrits pels ens que tenen el caràcter de poder adjudicador però no d'Administració pública són contractes privats en tot cas, d'acord amb l'article 20 del TRLCSP, i s'han de regir, quant als seus efectes i extinció, pel dret privat.

Per saber quins recursos es poden interposar contra la resolució d'un contracte d'un poder adjudicador, s'ha d'analitzar prèviament quina és la jurisdicció competent per resoldre les incidències que hi puguin sorgir. L'article 21 del TRLCSP regula la jurisdicció competent en els termes següents:

1. L'ordre jurisdiccional contenciós administratiu és el competent per resoldre les qüestions litigioses relatives a la preparació, adjudicació, efectes, compliment i extinció dels contractes administratius. Igualment correspon a aquest ordre jurisdiccional el coneixement de les qüestions que se suscitin en relació amb la preparació i adjudicació dels contractes privats de les administracions públiques i dels contractes subjectes a regulació harmonitzada, inclosos els contractes subvencionats a què es refereix l'article 17 així com dels contractes de serveis de les categories 17 a 27 de l'annex II el valor estimat dels quals sigui igual o superior a 200.000

euros que pretenguin concertar ens, organismes o entitats que, sense ser administracions públiques, tinguin la condició de poders adjudicadors. També coneix dels recursos interposats contra les resolucions que dictin els òrgans de resolució de recursos que preveu l'article 41 d'aquesta Llei.

2. L'ordre jurisdiccional civil és el competent per resoldre les controvèrsies que sorgeixin entre les parts en relació amb els efectes, compliment i extinció dels contractes privats. Aquest ordre jurisdiccional també és competent per conèixer de totes les qüestions litigioses que afectin la preparació i adjudicació dels contractes privats que subscriuguin els ens i les entitats sotmesos a aquesta Llei que no tinguin el caràcter d'Administració pública, sempre que aquests contractes no estiguin subjectes a una regulació harmonitzada.
[...]

Així doncs, d'acord amb el TRLCSP, la jurisdicció competent per resoldre les qüestions litigioses que sorgeixin en relació amb l'adjudicació dels contractes dels ens que tenen el caràcter de poder adjudicador però no d'Administració pública és la civil, sense que es pugui interposar la reclamació prèvia que preveu la Llei 30/1992, tot això sens perjudici que l'entitat adjudicadora, amb la finalitat de garantir o millorar la tutela de les persones interessades en el procediment de contractació, pugui establir la possibilitat de presentar una reclamació davant l'òrgan de contractació, amb caràcter previ a la interposició de la demanda civil, i que es podria substanciar per mitjà d'un règim similar al del recurs de reposició.

4. La Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, regula un recurs especial en matèria de contractació, la resolució del qual correspon a la Comissió Permanent de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, d'acord així mateix amb el Decret 20/1997, de 7 de febrer, pel qual es crea la Junta Consultiva, i amb el seu Reglament d'organització i de funcionament, aprovat per l'Acord del Consell de Govern de 10 d'octubre de 1997.

El fonament d'aquest recurs és en la mateixa Llei 3/2003, concretament en l'article 59, que és l'article que materialitza en l'ordenament autonòmic les previsions de l'article 107.2 de la Llei 30/1992. Ambdós articles permeten substituir el recurs d'alçada i el recurs de reposició, en supòsits o en àmbits sectorials determinats, per altres procediments d'impugnació, reclamació, conciliació, mediació i arbitratge, davant òrgans col·legiats o comissions específiques no subjectes a instruccions jeràrquiques.

Es tracta d'un recurs que substitueix a tots els efectes el recurs de reposició en els casos en què sigui procedent, en relació amb una matèria específica, la contractació administrativa, en qualsevol fase del procediment de contractació, i sigui quin sigui l'import del contracte, llevat que es tracti d'un acte inclòs en l'article 40 del TRLCSP, i sempre que l'ens afectat tingui la consideració d'Administració pública als efectes de la Llei 30/1992.

Així, l'article 66.1 d'aquesta Llei disposa el següent:

Contra els actes dels òrgans de contractació es pot interposar un recurs especial en matèria de contractació. Aquest recurs, al qual és aplicable el règim jurídic previst en la legislació bàsica per al recurs de reposició, té caràcter potestatiu, l'ha de resoldre la Junta Consultiva de Contractació i substitueix, a tots els efectes, el recurs de reposició.

En conseqüència, el recurs que preveu la legislació autonòmica només es pot interposar en els casos en què podria interposar-se un recurs administratiu de reposició, i, per tant, no pot substituir una reclamació prèvia a la via judicial civil ni la ulterior demanda judicial.

Per tant, atès que el contracte de serveis de representació de l'EPRTVIB i les seves societats filials davant l'AEAT i la via econòmica administrativa (inclòs TEAC) a l'efecte d'obtenir la devolució de l'IVA com a conseqüència de la comprovació fiscal dels exercicis 2012 i 2013 per Ràdio de les Illes Balears, SA, i l'EPRTVIB, així com dels exercicis 2013 i 2014 respecte a Televisió de les Illes Balears, SA, és un contracte adjudicat per l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears, que és un poder adjudicador que no té la consideració d'Administració pública, i, per tant, és un contracte privat, no es pot interposar el recurs especial en matèria de contractació que regula l'article 66 de la Llei 3/2003. En conseqüència, la resolució d'aquest recurs no correspon a la Junta Consultiva de Contractació Administrativa.

Per tot això, dict el següent

Acord

1. Inadmetre el recurs interposat per J&A Garrigues, SLP contra la Resolució del director general de l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears per la qual s'adjudica el contracte de serveis de representació de l'EPRTVIB i les seves societats filials davant l'AEAT i la via econòmica administrativa (inclòs TEAC) a l'efecte d'obtenir la devolució de l'IVA com a conseqüència de la comprovació

fiscal dels exercicis 2012 i 2013 per Ràdio de les Illes Balears, SA i l'EPRTVIB, així com dels exercicis 2013 i 2014 respecte a Televisió de les Illes Balears, SA, per manca de competència d'aquesta Junta Consultiva de Contractació Administrativa per resoldre'l.

2. Notificar aquest Acord a les persones interessades i al director general de l'Ens Públic de Radiotelevisió de les Illes Balears.

Interposició de recursos

Contra aquest Acord —que exhaureix la via administrativa— es pot interposar un recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears en el termini de dos mesos comptadors des de l'endemà d'haver-ne rebut la notificació, d'acord amb els articles 10.1 *a* i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.